

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Sancta Communitas, In Paupertate religiosa inviolata

Wissingh, Anton

Coloniae Agrippinae, 1699

Cap. VIII. De multiplici utilitate vitæ regulariter communis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49611](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49611)

vident tam firmo habitu; virium suarum soli tenentati insistentes, & juxta illam pondus operis hujus metientes.

Hi omnes dum excusationis vélamen prætendunt, æquè verè & facillè dicerent, *nolumus*, dum dicunt, *non possumus*; proinde illis adapta evangelicum illud: *nolebant venire*; quia seipsum nimium amantes, aut nimis pro deficientia necessariorum in senio metuentes, maximam necessitatem, utilitatem, honestatem, jucunditatem, facilitatemque vitæ communis minimè pensant. De quibus in sequentibus

CAPUT VIII.

De multiplici utilitate vitæ regulariter communis.

REGULARIS vitæ communitati verissimè congruit dictum Apostoli, 1. Tim. 4.8. *Ad omnia utilis est, promissionem habens vitæ, quæ nunc est, & futura.* Nam revera & corporaliter & spiritualiter, temporaliter & æternaliter benedicuntur à Deo singulariter Religiosi, vitæ communitatem ritè & piè observantes; cujus fructus multiplices qui non gustant, ignorant; & qui ignorant, non curant, sed nauseant, allia Ægypti, calicæ escæ, quam dedit divina providentia, fatuè præponentes. De felicitate communitatis religiosæ vide infra C. 23. pronunc.

Q. I. Quot sint fructus quasi corporales, seu temporales vitæ communis. R. Ex Lessio, Lugane, Plato, Rodericio, Julio Nigronio, aliisque & Theologis, & Ascetis, quòd inter plures hi non sint minimi. 1. Est exoneratio multiplicium curarum,

ac desideriorum, quibus alioquin animus circa temporalia distenditur, fatigatur, ac sæpe circa spiritalia obstupescit. Et hoc verè, temporalis felicitatis non modicæ, immo aliqualis beatitudinis genus est, *procul esse negotiis ac curis*, teste *Seneca* l. de vita beata. 2. Plus ordinatus temporalium usus. 3. Vita tranquillior. 4. Somnus quietior. 5. Sanitatis prorogatio per vitam ordinatiorem, quæ viget ibi, ubi viget communitas. 6. Omnes occupantur competente sibi laboritio. 7. Majora obsequia fraternitatis ad invicem, ad infirmos, senes, debiles. 8. Uberior compassio & subventio ad externos proximos egentes. 9. Plus urbana & humana conversatio cum illis. 10. Favor Principum, Magnatum, aliorumque patronorum affulget illis amplior. 11. Profusioribus eleëmofynis præveniuntur tales Religiosi à Deo per beneficentiam Christi fidelium: immo & acatholici tenerius afficiuntur ad illos. 12. Major nitor exterior, & decor in claustris, dormitorio, cellis, Ecclesia, munditia in refectorio; melior cultus horti officinarumque communium communi usui servientium amplior honestas. 13. Religiosior compositio in externis motibus, gestibus, & totius cultu corporis. 14. In publica annonæ caritate solet interdum (ex divina providentia paterna singulari) apud religiosos pauperes vitæ communitatem exactam servantem, esse abundantiam in victualibus, etiam hisce temporibus; ut proinde experientia certa comprobet, plebeios pauperes subinde amplius ab hisce Religiosis Christi pauperibus, quàm à sæculi divitibus pa-

sci
tu
at
co
te
i.
ct
m
M
v.
C
ve
M
fo
bu
T
xi
ap
qu
de
ne
vo
ar
in
V
ci
d
q
Il
ta
P
sci

sci & sustentari. *Date, & dabitur vobis. Cen-*
tuplum recipient in hac vita, & post hanc, vitam
eternam.

Q. 2. Qui, & quot sint fructus spiritalis vitæ
 communis. *R.* cum præcit. DD. & aliis, quod in-
 ter plures alios maximè notabiles sint sequentes.
 i. Ubi est regularis vitæ communitas, ibi est dile-
 ctio Dei sine fastidio. ii. Dilæctio proximi sine æ-
 mulatione. iii. Serius fervor in opere Dei. iv.
 Major filialis confidentia in divina providentia.
 v. Resignatio in omne divinum beneplacitum. vi.
 Contemptus mundi, omniumque divitiarum, &
 voluptatum sæculi. vii. Sanctum odium sui. viii.
 Magis seria supplantatio diaboli. ix. Certamen
 forte cum vitiis. x. Progressus strenuus in virtuti-
 bus. xi. Ferventior meditatio, & recollectio. xii.
 Totalis immutatio, & emendatio hominis interni.
 xiii. Cordialis omnium affectuum translatio, ac
 applicatio ad illa, quæ Deo sunt placita: studium-
 que de homine interno de die in diem renovan-
 do. xiv. Silentium in patientia sine murmuratio-
 ne. xv. Temporis fructuosa insumptio. xvi. De-
 vorus amor ac desiderium mortis. xvii. Lucrum
 animarum copiosius; ad quas lucrandum quis fit
 instrumentum aptius & utilius Domino. xviii.
 Vigent ibi quoque sapidæ scientiæ, matura judi-
 cia, sana consilia, &c. xix. Verbum Dei ibi præ-
 dicatur sine fūco, sine fœnore, sine lucro, sine
 quæstu pecuniarum (non tamen animarum.) xx.
 Ibi animorum concordia, intentionum unanimi-
 tas, voluntatum sancta simultas. xxi. Ibi prom-
 pta, sancta, studiosa, ac fervens obedientiæ reli-
 giosæ

giosæ simplicitas. xxii. Ibi amatur vera ac medullata religiosa perfectio; ad quam & omnes contendunt tamquam ad scopum vocationis religiosæ. xxiii. Ibi Religiosus tyro proficiens fit gaudium suorum confociorum, gloriatio suorum instructorum, sublevatio suorum Superiorum, gemmaque & decus suæ Religionis. Cùm è contra in religione carente hac communitate, Superiores & Instructores sæpe justè timeant religionis ignominiam, suam, suorumque confusionem ex iuventute relicta inculta.

xxiv. Ibi Religiosi fideliter & devotè laborant pro honore sui ordinis, decore, & conservatione, tam in literarum notitia, quàm vitæ exemplaritate. xxv. Ibi bene inter se, & apud extraneos loquuntur de sua Religione tamquam de pia matre, quam filialiter amant; utpote cujus sanctis institutis enutriuntur, & ad charismata altiora indies provehuntur. xxvi. Concionatores ad cor loquentes, Confessarios quoque putorem peccatorum à foetentibus cordibus extrahentes securiùs quæris apud Religiosos vitæ communitatem sectantes. Rarò enim qui respicit tuam bursam, (ajebat *S. Philip. Neri*) sincerè quærit tuam animam. Auribus prurientes, sed corda non tangentes, nec lucrantes, sunt Concionatores seipso quærentes, non animas; lucrum proprium, non animarum; suum temporale interesse, non aliis prodesse. xxvii. Conservatio & perpetuatio Religionum. Nam *Cartusiani* attribuunt vitæ communitati stabiliter servatæ, & solitudinis rigori, quòd hucusque in tali vigore & rigore Ordo eorum

rum subsistens permanferit. xxviii. Tandem mors
securior, præparatio ad eam melior, expectatio
dulcor, præmiatio copiosior.

Crede piè Lector; hos fructus jam recensitos,
& plures alios parit sancta communitas, cujus
experientiam testantur viventes in ea. Quos tu
etiam faciliùs credes, si damna multiplicia ex ejus
defectu promanantia audieris, aut in te ipso exper-
tus fueris. De quibus sit

CAPUT IX.

*De damnis spiritalibus ex defectu communis
vite sequi natis.*

NB. PRÆviè hic advertat benignus Lector, quòd,
sicut in priori capite recensui fructus, quos
S. vitæ communitas apta nata est parere; (licèt
non illico fructus illi omnes enascantur in singulis
vitæ communis membris.) ita & hic recensebo
damna multifaria, quæ in religiosis nata est pa-
rere vitæ communis carentia; licèt non semper
sequantur, aut supponantur in eis, vel ex religio-
forum timore sancto, sedulitate, strenuitate,
ferventique voluntate, quæ, prævenièdo, resistit
omni malo, & spiritale damnum præfocat.

Q. Quæ damna spiritalia sint *per se* sequi nata
ex defectu vitæ communis & communis charita-
tis inter Religiosos. R. Ex libro magno Magni
Abbatis Antonii, quòd potissimum hæc sequen-
tia, quæ sunt sat multa, quamvis non forent alia.
I. De quo S. Gregorius in Registro: *Ubi pecunia*